

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Zuzany Bystřické a soudců JUDr. Kateřiny Mrázové, Ph.D., a Mgr. Petra Pospíšila v právní věci žalobce **SYNOT TIP, a.s.**, se sídlem v Uherském Hradišti, Jaktáře 1475, zastoupeného JUDr. Jaroslavem Novákem, Ph.D., advokátem se sídlem v AK TOMAN, DEVÁTÝ & PARTNEŘI v Praze, Trojanova 12, proti žalovanému **Magistrátu města Brna**, se sídlem Brno, Dominikánské nám. 1, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 1. 2011, č. j. MMB/0018668/2011,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Magistrátu města Brna, ze dne 17. 1. 2011, č. j. MMB/0018668/2011, **se zrušuje** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 13 414 Kč, a to do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jeho zástupce JUDr. Jaroslava Nováka, Ph.D., advokáta se sídlem v Praze, Trojanova 12.

O d ů v o d n ě n í

I. Vymezení věci

[1] V záhlaví označeným rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí – platební výměr - Úřadu městské části Brno – střed (dále též „správce poplatku“)

ze dne 10. 11. 2010, č. j. 100078939/VANJ/VHA/003. Tímto rozhodnutím správce poplatku žalobci vyměřil místní poplatek dle § 10a zákona č. 565/1990 Sb., o místních poplatcích, ve znění účinném pro projednávanou věc (dále jen „zák. o místních poplatcích“), a obecně závazné vyhlášky statutárního města Brna č. 9/2010, o místním poplatku za provozovaný výherní hrací přístroj nebo jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí podle jiného právního předpisu (dále též „vyhláška č. 9/2010“), za 35 ks technických herních zařízení povolených Ministerstvem financí, za období 1. 7. 2010 – 30. 9. 2010, ve výši 175.000 Kč.

[2] Proti platebnímu výměru následně žalobce podal odvolání. O odvolání rozhodl žalovaný napadeným rozhodnutím, v němž mimo jiné uvedl, že není oprávněn posuzovat ústavnost legislativního procesu. Za jiné technické herní zařízení podléhající místnímu poplatku považoval každé technické zařízení podléhající povolení od Ministerstva financí. Měl za to, že není nutné zkoumat technickou stránku věci. Ve vztahu k povinnosti platit místní poplatek bylo podstatné, zda se jedná o technické zařízení sloužící k provozování (uskutečňování) sázkových her, které je možné provozovat pouze na základě povolení Ministerstva financí. Žalovaný dále poukázal na skutečnost, že žalobce v odvolání netvrdil, že by byl poplatek vyměřen za zařízení, která by nebyla provozována. Přesto se k této námitce vyjádřil tak, že již ze samotného názvu poplatku vyplývá, že jiné technické herní zařízení nemusí být provozováno, aby mohlo podléhat místnímu poplatku. Vzhledem k tomu, že na rozdíl od žalobce neviděl možnost jiného výkladu předmětných ustanovení zákona, nebyl dán důvod pro postup dle zásady *in dubio pro libertate*. K procesnímu postupu žalovaný uvedl, že ohlášení žalobce nesplňovalo podmínky dané zákonem č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „ZSDP“), a vyhlášky č. 9/2010. Proto byl správce poplatku oprávněn postupovat dle § 44 odst. 2 ZSDP. V závěru napadeného rozhodnutí žalovaný uvedl, že správnost výpočtu výše místního poplatku ani konkrétní vady řízení nebyly v odvolání namítány, a že ostatní odvolací námitky vypořádal. Pro zrušení platebního výměru neshledal důvody a odvolání zamítl.

II. Shrnutí argumentů obsažených v žalobě

[3] Proti rozhodnutí žalovaného podal žalobce včas žalobu. Především zpochybňoval ústavnost legislativního procesu přijetí zákona č. 183/2010 Sb., kterým byl novelizován mj. zákon č. 115/2001 Sb., o podpoře sportu, ve znění pozdějších předpisů, a současně zákon o místních poplatcích. Touto novelou byl nově zaveden místní poplatek za provozovaný výherní hrací přístroj nebo jiné technické zařízení povolené Ministerstvem financí podle jiného právního předpisu, konkrétně dle ustanovení § 1 písm. g), § 10a zákona o místních poplatcích. Podle žalobce byl legislativní proces přijetí zákona č. 183/2010 Sb. v rozporu s ústavním pořádkem, jelikož pozměňovací návrh, na základě kterého došlo k novelizaci § 1 písm. g) a § 10a zákona o místních poplatcích se netýkal téhož předmětu návrhu, který byl v legislativním procesu projednáván (zákon o podpoře sportu), ale byl přijat pomocí tzv. „neblahé praxe přílepků“.

[4] Podle žalobce je text zákona č. 183/2010 Sb. nesrozumitelný, neboť v části třetí o změně zákona o místních poplatcích používá pojem „jiné technické zařízení povolené Ministerstvem financí podle jiného právního předpisu“, přičemž v § 1 písm. g) zákona o místních poplatcích

odkazuje na zákon č. 202/1990 Sb., o loteriích a jiných podobných hrách, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o loteriích“), ve kterém však definice pojmu „jiné technické herní zařízení“ není obsažena. S odkazem na § 2 písm. j) a § 17 odst. 1 zákona o loteriích lze říci, že jiné technické herní zařízení je příbuzné výhernímu hracímu přístroji, který je dle § 17 odst. 1 zákona o loteriích kompaktním a funkčně nedělitelným technickým zařízením.

[5] Platebním výměrem byl vyměřen poplatek za povolené interaktivní videoloterní terminály, které však nelze považovat za kompaktní funkčně nedělitelné technické zařízení ve smyslu zákona o loteriích. Za kompaktní funkčně nedělitelné technické zařízení je naopak dle žalobce třeba považovat pouze centrální loterní systém jako celek, což vyplývá i z povolení o provozu loterie nebo jiné obdobné hry vydané Ministerstvem financí (centrální loterní systém je funkčně nedělitelným technickým zařízením). Centrální loterní systém řídí veškeré herní procesy a rozhoduje o všech výhrách, které pak pouze zobrazuje na interaktivních videoloterních terminálech. Interaktivní videoloterní terminál slouží pouze jako zobrazovací jednotka centrálního loterního systému. Centrální jednotka se navíc fyzicky nachází jinde než koncové videoloterní terminály. Správce daně upřednostněním nesprávného výkladu před jiným možným výkladem zatížil žalobce poplatkovou povinností nad rámec zákona a jeho postup tak byl v rozporu s čl. 11 odst. 5 Listiny základních práv a svobod.

[6] Žalobce dále zpochybňoval závěry metodického sdělení Ministerstva financí ČR vydaného dne 6. 8. 2010 odborem 26 - Majetkové daně, daň silniční, poplatky a oceňování (dostupné na webových stránkách Ministerstva financí ČR) ohledně vymezení pojmu „technická zařízení pro provozování sázkových her pomocí terminálů“ a pojmu „technické herní zařízení“. Žalobce nesouhlasil se závěry ministerstva financí, že předmětem místního poplatku dle § 10a odst. 1 zákona o místních poplatcích jsou povolené hrací přístroje a jiná technická zařízení povolená ministerstvem financí, přičemž pojem provozovaný je třeba vztahovat pouze k výherním hracím přístrojům a povolená technická zařízení jsou předmětem poplatku bez ohledu na skutečnost, zda jsou provozována či nikoli. Dle žalobce se naopak pojem „provozovaný“ má vztáhnout i na „jiné technické herní zařízení“. Pokud by názor zastávaný odborem 26 Ministerstva financí ČR byl respektován, znamenalo by to zpoplatnění již samotného aktu povolení provozu loterií. Jeden správní akt by tak byl zatížen dvojnásobnou odvodovou povinností.

[7] Pro posouzení pojmu „povolený“ a „provozovaný“ žalobce poukázal rovněž na obecně závaznou vyhlášku Statutárního města Brna č. 9/2010, která stanovila, že „*poplatku podléhá každý povolený výherní hrací přístroj nebo jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí*“. Vyhláška č. 9/2010 tak překročila rozsah zákonného zmocnění, tj. obecně závaznou vyhláškou stanovit poplatek za provoz jiného technického zařízení povoleného ministerstvem financí. Pro srovnání žalobce poukázal na obecně závaznou vyhlášku Statutárního města Teplice č. 4/2010, kde je vázán vznik poplatkové povinnosti na uvedení herního zařízení do provozu.

[8] Jelikož je ustanovení zákona nejasné a umožňovalo dle žalobce dvojí výklad, měl být aplikován výklad pro žalobce mírnější. Postupem žalovaného tak došlo k porušení zásady *in dubio mitius* či *in dubio pro libertate* - tedy v pochybnostech ve prospěch poplatníka.

[9] Žalobce dále zpochybnil řízení, které předcházelo vydání platebního výměru. Žalobce splnil ohlašovací povinnost ve smyslu vyhlášky č. 9/2010 písemným podáním ze dne 17. 9. 2010 označeným jako „*Splnění ohlášení s výhradou*“, přičemž požadoval vydání platebního výměru i s uvedením důvodu a výše vyměřeného místního poplatku. Žalobce současně vyjádřil nejistotu v tom, zda je poplatníkem předmětného poplatku ve smyslu vyhlášky č. 9/2010, a to z důvodu absence zákonné definice „jiného technického herního zařízení“. V ohlášení uvedl veškeré potřebné údaje a ohlášení měl za dostatečné. Ačkoliv měl správce místního poplatku v řízení pochybnosti „stran údajů a počtu zařízení uvedených v ohlášení žalobce“, dle ústního sdělení vedoucí příslušného odboru, nepožadoval již další součinnost žalobce a nijak jej nekontaktoval.

[10] Z výroku i odůvodnění platebního výměru je však zřejmé, že místní poplatek byl žalobci vyměřen postupem podle § 44 ZSDP, tedy podle pomůcek, a to dle „*seznamu zařízení povolených MF ČR*“, aniž by správce poplatku v souladu s § 43 odst. 1 ZSDP zahájil vytýkácí řízení. Žalobci měl především sdělit své konkrétní pochybnosti tak, aby mu umožnil určitou odpověď a předložení důkazních prostředků a současně jej měl vyzvat, aby se k pochybnostem vyjádřil, zjm. neúplné údaje doplnil, nejasnosti vysvětlil a pravdivost údajů prokázal.

[11] Zákon stanoví jasná pravidla, za nichž lze stanovit daň (poplatek) podle pomůcek, avšak před aplikací pomůcek musí správce poplatku zaslat daňovému subjektu výzvu ke zjednání nápravy, ať již podle § 44 odst. 1 či § 44 odst. 2 ZSDP. V daném případě to však správce místního poplatku v rozporu se zákonem neučinil a žádnou výzvu žalobci nezaslal. Nebyl tedy oprávněn stanovit místní poplatek podle pomůcek, protože pro takový postup nebyly splněny zákonné předpoklady. Postup správce místního poplatku tak byl i v rozporu s § 2 odst. 1 ZSDP, a rovněž i s čl. 2 odst. 3 Ústavy ČR a čl. 2 odst. 2 Listiny základních práv a svobod. Žalovaný pak měl přezkoumat zákonnost stanovení místního poplatku podle pomůcek z úřední povinnosti.

[12] S ohledem na shora uvedené žalobce navrhl, aby soud rozhodnutí žalovaného, jakož i rozhodnutí správce poplatku, zrušil.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

[13] V písemném vyjádření k žalobě žalovaný uvedl, že proceduru přijetí příslušných ustanovení zákona o místních poplatcích nelze považovat za protiústavní, naopak protiústavní byl dle žalovaného dosavadní stav, kdy obce nemohly regulovat a podrobit místnímu poplatku jiné technické herní zařízení. Žalovaný byl toho názoru, že novelizovaná ustanovení zákona o místních poplatcích naprosto jednoznačně vymezují předmět místního poplatku a zařízení, která mu podléhají, přičemž poukázal na skutečnost, že žalobce nezohlednil § 1 zákona o loteriích. Z povolení Ministerstva financí dle žalovaného naopak vyplývá, že zpoplatnit lze jednotlivá technická zařízení. Výklad pojmu „jiné technické herní zařízení“ je dle žalovaného zřejmý z odkazu zákonodárce na zákon o loteriích a nelze z něho dovodit, že zákonodárce zamýšlel zpoplatnit pouze loterii. Ve vztahu k povinnosti platit místní poplatek je jiným

technickým herním zařízením takové zařízení, které není výherní hrací přístroj, avšak je herním zařízením, tzn. lze na něm provozovat hru ve smyslu § 1 zákona o loteriích. Zpoplatněno je technické zařízení samotné, které samo podléhá zpoplatnění. Zákon o místních poplatcích nevymezuje podmínku funkční nedělitelnosti zařízení. Centrální loterní systém není možné považovat za jedno technické zařízení, ale za soustavu technických zařízení. Úmyslem zákonodárce bylo zpoplatnit interaktivní videoloterní terminály, proto byl zákonodárcem použit obecný pojem. Žalovaný neviděl možnost dvojího výkladu právního předpisu, nedošlo tak k porušení zásady *in dubio mitius*, resp. *in dubio pro libertate*. Porušení procesních postupů žalobce nenamítal v odvolání. Žalovaný posoudil platební výměr jako vydaný na základě dokazování a vypořádal všechny odvolací námitky. Jako důkaz byl použit „seznam jiných technických herních zařízení povolených žalobci Ministerstvem financí“. Správní orgány neměly důvod pochybovat o správnosti seznamu poskytnutého povolujícím orgánem. Procesní pochybení správce poplatku, který uvedl, že platební výměr byl vydán za použití § 44 odst. 2 ZSDP, nemohlo mít vliv na výrok rozhodnutí. S ohledem na výše uvedené žalovaný navrhl, aby soud žalobu zamítl.

IV. Replika žalobce k vyjádření žalovaného

[14] V replice žalobce upozornil na judikaturu Nejvyššího správního soudu a Ústavního soudu vztahující se k přijímání novel zákonů ve formě tzv. přílepků, ze které je možné dovozovat protiústavnost procesu přijetí zákona č. 183/2010 Sb. Dále žalobce nesouhlasil s názorem žalovaného, že pojem „jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí podle jiného právního předpisu“ je pojmem jednoznačným. Nelze tak dospět k závěru, že úmyslem zákonodárce bylo zpoplatnit části těchto jiných technických herních zařízení. Dle žalobce nelze při interpretaci pojmů automaticky dovozovat přímou spojitost mezi § 1 zákona o loteriích a ustanoveními zákona o místních poplatcích. Dle žalobce nelze souhlasit s výkladem pojmu celistvosti a kompaktnosti systému, neboť interaktivní videoloterní terminály neobsahují software umožňující hru a nesmí být funkční bez spojení s centrální jednotkou. Na základě argumentace žalovaného nelze dospět k závěru, že se jedná o technická zařízení příbuzná s výherními hracími přístroji povolovanými dle § 50 odst. 3 zákona o loteriích. Jelikož je centrální loterní systém tvořen soustavou technických herních zařízení, je nutno jej považovat za funkčně nedělitelné technické zařízení. Úmysl zákonodárce zpoplatnit interaktivní videoloterní terminály není dle žalobce z důvodové zprávy patrný. I nadále žalobce trval na porušení zásady *in dubio mitius*, resp. *in dubio pro libertate* a zdůraznil, že vzhledem k nejednoznačnosti použitého pojmu lze dospět k závěru, že text novelizovaného ustanovení je v rozporu s ústavním pořádkem, zásadou materiálního právního státu a zásadou řádnosti a jasnosti právních předpisů. Dále poukázal na to, že jako žalobce je oprávněn v žalobě uvést všechny důvody, pro které považuje napadené rozhodnutí za nezákonné, bez ohledu na to, zda některé z nich neuplatnil již v odvolacím řízení, ač tak učinit mohl. Žalobce popřel, že by žalovaný posoudil platební výměr jako vydaný na základě dokazování, nýbrž naopak schválil postup správce poplatku, kterým byl vyměřen místní poplatek za použití pomůcek dle § 44 odst. 2 ZSDP. Ale i v případě dokazování nebyl žalobce jakkoliv seznámen s předmětným „důkazem“ (seznamem Ministerstva financí ČR o povolených zařízeních).

Pokud měl správce poplatku pochybnosti o úplnosti žalobcova ohlášení, měl nesprávnost žalobcem předložených podkladů prokázat.

V. Jednání před soudem

[15] Při jednání nařízeném na 5. 3. 2013 žalobce především odkázal na svá dřívější písemná podání a setrval na návrzích v nich uvedených. Teprve při jednání předložil řadu listinných důkazů – 1. Žádost Ministerstva financí o technický výklad slovního spojení „technické herní zařízení“ ze dne 3. 6. 2010, 2. Odpověď Elektrotechnického zkušebního ústavu, s.p., ze dne 7. 6. 2010, 3. Odpověď Institutu pro testování a certifikaci, a.s., a Elektrotechnického zkušebního ústavu, s.p., ze dne 15. 6. 2010, 4. Žádost Ministerstva financí o upřesnění stanoviska ze dne 28. 6. 2010, 5. Upřesnění stanoviska Institutu pro testování a certifikaci, a.s., a Elektrotechnického zkušebního ústavu, s.p., ze dne 30. 6. 2010, 6. Přípis Ústavu státu a práva Akademie věd ČR ze dne 15. 4. 2006, 7. Stanovisko Institutu kontroly, o.p.s., ze dne 28. 2. 2013 a 8. Odborné vyjádření 1/2013 Ing. Josefa Kyncla ze dne 4. 3. 2013. Soud výše označené důkazy týkající se především technické stránky věci (zejména technologických rozdílů mezi výherními hracími přístroji a centrálními loterními systémy) provedl, tyto nicméně nepřinesly nové a pro dané věci podstatné okolnosti. Ze stejného důvodu soud nevyhověl ani návrhu žalobce na ustanovení znalce a provedení znaleckého posudku z oboru kybernetiky a loterií, který by byl opět zaměřen pouze na technické otázky herních zařízení, které soud pokládá za nesporné. Soud při nařízeném jednání neprovedl ani další žalobcem navrhované důkazy označené v čl. III. podané žaloby jako důkaz č. 1 až 7 (vyhl. č. 9/2010, žádost o spolupráci, sdělení k ohlašovací povinnosti, splnění ohlašovací povinnosti s výhradou, metodické sdělení, plateb. výměr, odvolání, naříkané rozhodnutí), neboť označenými listinami se dokazování ve správním soudnictví neprovádí. Jsou totiž součástí předložených správních spisů, které dokumentují průběh přezkoumávaného správního řízení, a s jejich obsahem, jakož i s průběhem správního řízení, se soud podrobně seznámil. Žalovaný se k jednání bez omluvy nedostavil.

VI. Právní hodnocení soudu

[16] Zdejší soud přezkoumal v mezích žalobních bodů napadené rozhodnutí žalovaného, jakož i předcházející rozhodnutí správce poplatku, včetně řízení předcházejících jejich vydání, přitom shledal, že **žaloba je důvodná**.

[17] Jak vyplynulo ze správního spisu, správce poplatku obdržel dne 21. 9. 2010 podání žalobce ze dne 17. 9. 2010 tzv. „Splnění ohlášení s výhradou“, ve kterém v souladu s čl. 4 vyhlášky č. 9/2010 žalobce ohlásil počet herních zařízení, která provozuje na území městské části Brno – střed, celkem v počtu 81 ks. Vyjádřil nicméně názor, že některá jeho zařízení (individuální videoloterní terminály) místnímu poplatku nepodléhají. Dne 10. 11. 2010 vydal správce poplatku platební výměr stanovící žalobci místní poplatek za 35 ks zařízení. V rozhodnutí uvedl, že postupoval v souladu s § 44 odst. 2 ZSDP a vzhledem k tomu, že ohlášení poplatníka nebylo přesné, vyměřil výši poplatku podle pomůcek. Pomůckou byl „seznam zařízení povolených MF ČR“, které správce poplatku obdržel od Odboru rozpočtu a financování MMB a jehož autorem je Ministerstvo financí České republiky. Podle tohoto

seznamu měl žalobce v předmětném období povoleno celkem 35 ks technických herních zařízení – interaktivních videoloterních terminálů. Poplatku dle správce podléhal každý povolený přístroj bez ohledu na okolnost provozování, a proto vydal výše uvedený platební výměr. K odvolání žalobce proti platebnímu výměru pak žalovaný jako odvolací orgán v napadeném rozhodnutí uvedl, že ohlášení žalobce nesplňovalo podmínky předepsané ZSDP a vyhláškou č. 9/2010, a proto byl správce poplatku oprávněn postupovat v souladu s § 44 odst. 2 ZSDP. Žalovaný zastával názor, že se jednalo pouze o rozpor v právním posouzení poplatkové povinnosti, a proto nebylo nutné žalobce vyzývat k další součinnosti. S výše uvedenými závěry správních orgánů a s jejich procesním postupem se však zdejší soud neztotožnil.

[18] Dle § 44 odst. 2 ZSDP může správce poplatku stanovit poplatek podle pomůcek také v případě (mimo případy uvedené v § 44 odst. 1 ZSDP), kdy poplatník uvedl v daňovém přiznání nebo hlášení nesprávné nebo neúplné údaje o skutečnostech rozhodných pro stanovení poplatku a tuto nesprávnost nebo neúplnost **ani na výzvu** správce poplatku neodstranil.

[19] Soud zjistil z připojených správních spisů, oproti tvrzením žalovaného v písemném vyjádření k žalobě, že žalobce porušení procesních postupů v odvolání namítal, konkrétně nesprávnost aplikace § 44 odst. 2 ZSDP. Soud dále zjistil, že žalovaný v naříkaném rozhodnutí neposoudil platební výměr jako vydaný na základě dokazování, jak nesprávně tvrdil ve svém vyjádření k žalobě, nýbrž schválil postup správce poplatku dle § 44 odst. 2 ZSDP s ohledem na to, že ohlášení žalobce nesplňovalo podmínky stanovené právními předpisy. Správce poplatku vyměřil poplatek dle § 44 odst. 2 ZSDP podle pomůcek, přičemž pomůckou byl „seznam zařízení povolených ministerstvem financí“, které správce obdržel od Odboru rozpočtu a financování Magistrátu města Brna a jehož autorem bylo Ministerstvo financí ČR, o jehož správnosti údajně neměly správní orgány důvod pochybovat, přičemž z něj vyplynulo, že žalobci bylo povoleno celkem 35 herních zařízení. Naproti tomu z napadeného rozhodnutí žalovaného ještě vyplynulo, že nebylo nutné žalobce vyzývat k další součinnosti, protože šlo podle žalovaného pouze o rozpor v právním posouzení poplatkové povinnosti. Zdejší soud se nemohl ztotožnit jednak s rozporuplnou argumentací žalovaného, a jednak s nesprávnou aplikací ust. § 44 odst. 2 ZSDP, které správní orgány porušily. Nesprávnost postupu správních orgánů nepřímo nakonec potvrdil sám žalovaný ve vyjádření k žalobě, když závěrem konstatoval, „že procesní pochybení správce poplatku, který nesprávně v platebním výměru uvedl, že poplatek byl vyměřen podle pomůcek za použití § 44 odst. 2 ZSDP, nemohlo mít vliv na výrok rozhodnutí“, a to i přesto, že předtím v odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný výslovně potvrdil správnost postupu správce poplatku podle § 44 odst. 2 ZSDP a stanovení poplatku podle pomůcek, protože ohlášení žalobce nesplňovalo zákonné podmínky.

[20] Z výše uvedeného je zřejmé, že důvody, mající osvědčit správnost aplikace ust. § 44 odst. 2 ZSDP a užití pomůcek, jsou buď nepodložené či nepravdivé a nebo si vzájemně odporují. V dané věci je třeba aplikovat na procesní postup správních orgánů jednak ZSDP, a to podle § 1 odst. 1 písm. b) ZSDP (pro řízení před správcem poplatku do 31.12. 2010), a jednak zák. č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „d.ř.“), a to podle § 2 odst. 3 písm. a) d.ř. (pro řízení před žalovaným od 1. 1. 2011). Daně a poplatky lze stanovit podle pomůcek jen při splnění zákonem stanovených podmínek, a to teprve tehdy,

nelze-li je stanovit dokazováním. Dokazování tedy nelze za určitých podmínek „přeskočit“ a nahradit jej „pomůckami“. ZSDP jednoznačně stanoví podmínky, při jejichž naplnění lze stanovit poplatek (daň) podle pomůcek, avšak před aplikací „pomůcek“ musí správce poplatku zaslat poplatníku (daňovému subjektu) výzvu směřující ke zjednání nápravy, a tedy k odstranění nesprávných či neúplných údajů o skutečnostech rozhodných pro stanovení poplatku (§ 44 odst. 2 ZSDP). Teprve v případě neodstranění této nesprávnosti či neúplnosti poplatníkem (daňovým subjektem) ani na výzvu správce poplatku (poplatník to může učinit i sám bez výzvy správce poplatku), lze přistoupit ke stanovení poplatku podle pomůcek. V posuzovaném případě však správce místního poplatku v rozporu s ust. § 44 odst. 2 ZSDP nezaslal žalobci jakoukoliv výzvu, ačkoliv měl pochybnosti o správnosti či úplnosti podaného ohlášení. Pochybnosti o správnosti a úplnosti ohlášení vyjádřil sám žalobce v uvedeném ohlášení a správce poplatku i žalovaný je vyjádřil až samotným postupem ve správním řízení, nikoliv však adresně výzvou vůči žalobci. Postupovali tak v rozporu s dikcí ust. § 44 odst. 2 ZSDP, tedy bez použití následné výzvy (žalobci adresované k odstranění vad jeho ohlášení), přistoupil správce poplatku ke stanovení místního poplatku podle „pomůcek“, aniž by byl k tomu oprávněn, protože pro tento postup nebyly splněny zákonné předpoklady uvedené v cit. ust. Vadným postupem správních orgánů došlo i k porušení zásady legality formulované v ust. § 2 odst. 1 ZSDP, podle níž jednají správci poplatků při jejich správě v souladu se zákony a jinými obecně závaznými právními předpisy a dbají přitom na zachování práv a právem chráněných zájmů daňových subjektů. Správce poplatku i žalovaný postupovali v rozporu s § 44 odst. 2 ZSDP, když žalobci nezaslali jakoukoliv výzvu k odstranění neúplných či nesprávných údajů v jeho ohlášení, zvláště v situaci kdy měli o úplnosti a dostatečnosti ohlášení pochybnosti, a místo uvedené výzvy přikročili přímo ke stanovení poplatku podle „pomůcek“, tedy bez dokazování. Bez použití „výzvy“ žalobci, nebylo možno stanovit poplatek pomůckami. Žalovaný byl pak v odvolacím řízení povinen dle § 114 odst. 4 d.ř. zkoumat dodržení zákonných podmínek pro použití pomůcek a přiměřenost použitých pomůcek, a tak ověřit zákonný průběh správního řízení. Pochybil však, platební výměr v uvedeném rozsahu nepřezkoumal, vadu nenapravil a v odůvodnění napadeného rozhodnutí nesprávně uvedl, že „správce poplatku byl oprávněn postupovat dle § 44 odst. 2 ZSDP (stanovit poplatek podle pomůcek), neboť ohlášení žalobce nesplňovalo podmínky dané ZSDP a vyhláškou č. 9/2010“. Zcela nepochopitelně však uvedené doplnil ještě tak, že „jelikož má správce poplatku i žalovaný jiný názor na zpoplatnění koncových zařízení centrálního loterního systému než žalobce, jde o rozpor v právním posouzení poplatkové povinnosti, a proto nebylo nutné, aby správce poplatku žalobce vyzýval k další součinnosti.“ Podle krajského soudu se uvedené důvody postupu správních orgánů, konkrétně pro stanovení místního poplatku pomůckami, nezakládají na pravdě, vzájemně si zcela odporují a zdejší soud se s nimi neztotožnil s odkazem na již shora uvedené. Pro úplnost však soud upozorňuje na to, že „seznam povolených specifikovaných zařízení“ na konkrétní období u určitého daňového subjektu lze stěží považovat za „pomůcku“, v takovém případě se bude jednat o důkaz (listinný důkaz). Na dodatečné zdůvodnění postupu správních orgánů, uvedené v písemném vyjádření k žalobě, obsahově zcela odporující napadenému rozhodnutí, soud nemohl brát zřetel s odkazem na ust. § 75 odst. 1 s. ř. s.

[21] I přes výše zjištěnou vadu řízení, soud přezkoumal rozhodnutí rovněž z hlediska ostatních žalobou uplatněných bodů, v souladu s § 75 odst. 1 a 2 věty první zákona č.

150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), avšak tyto další žalobní body již neshledal důvodnými.

[22] Námitku žalobce ohledně protiústavnosti zákona č. 183/2010 Sb., a to v části, již byl novelizován zákon o místních poplatcích, je nutno označit za nedůvodnou. Ústavní soud totiž nálezem ze dne 9. 1. 2013, sp. zn. Pl. ÚS 6/12, publ. pod č. 39/2013 Sb. (rozhodnutí Ústavního soudu jsou dostupná na <http://nalus.usoud.cz>), zamítl návrh Krajského soudu v Hradci Králové na konstatování protiústavnosti ustanovení § 1 písm. g) a § 10a zákona o místních poplatcích, ve znění zákona č. 183/2010 Sb., před novelizací provedenou zákonem č. 458/2011 Sb., *in eventum* na konstatování protiústavnosti části třetí zákona č. 183/2010 Sb. V odůvodnění shledal, že v předloženém případě se nejedná o protiústavní přílepek ve smyslu judikatury Ústavního soudu, ani o situaci obdobnou. Jak Poslaneckou sněmovnou, tak i Senátem byla při projednávání návrhu zákona č. 183/2010 Sb. dodržena ústavně stanovená pravidla zákonodárného procesu. V této souvislosti poukázal na § 60 odst. 2 písm. e) zákona č. 107/1999 Sb., o jednacím řádu Senátu, podle něhož je návrhem podávaným k projednávání věci i návrh pozměňovací. Předmětný pozměňovací návrh přitom nevybočil z omezeného prostoru vyhrazeného pozměňovacím návrhům. Vazba zákona č. 115/2001 Sb., o podpoře sportu, a pozměňovacího návrhu, kterým se mění zákon o místních poplatcích, je pak dle Ústavního soudu dána ustanovením § 6 písm. d) zákona o podpoře sportu, které obcím ukládá úkol zabezpečit finanční podporu sportu ze svého rozpočtu. Ústavní soud rovněž zdůraznil, že pozměňovací návrhy týkající se změny zákona o místních poplatcích, byly v Senátu diskutovány, a to zejména z pohledu jejich souladu s ústavně předepsaným způsobem jejich přijímání.

[23] Ústavní soud tedy dospěl k závěru, že novela zákona o místních poplatcích provedená zákonem č. 183/2010 Sb., již byl poplatek za jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí podle jiného právního předpisu zaveden, nebyla přijata ústavně nekonformním způsobem. Zdejší soud se ztotožnil se závěrem Ústavního soudu i v nyní projednované věci, navíc podle čl. 89 odst. 2 Ústavy České republiky je vykonatelný nález Ústavního soudu závazný pro všechny orgány i osoby.

[24] Jádrem sporu v této věci představoval především **výklad pojmu „jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí podle jiného právního předpisu“** uvedený v ustanovení § 1 písm. g) zákona o místních poplatcích. Podle žalobce je tento pojem zcela obecný a neurčitý a jím provozované interaktivní videoloterní terminály vůbec nespádají.

[25] Soud považuje za nutné nejprve upozornit na to, že není možné směřovat pojem „loterie a jiná podobná hra“ s pojmem „zařízení“, na němž je tato hra provozována. Podle § 1 odst. 1 zákona o loteriích se loterií nebo jinou podobnou hrou rozumí hra, již se účastní dobrovolně každá fyzická osoba, která zaplatí vklad, jehož návratnost se účastníkovi nezaručuje. Nezáleží při tom na tom, provádí-li se hra pomocí mechanických, elektronickomechanických, elektronických nebo obdobných zařízení. V rámci druhů loterií a jiných podobných her převažují tzv. technické hry, jejichž provozování je přímo spojeno s technickým zařízením sloužícím k provozu této hry a toto je také v jednotlivých povoleních specifikováno. Mnohdy se jedná o loterie a jiné podobné hry neupravené v části první až čtvrté zákona o loteriích a povolované Ministerstvem financí na základě zmocnění v ustanovení § 50 odst. 3 zákona o loteriích. Do této kategorie her jistě patří i hry provozované prostřednictvím centrálního

loterního systému (jehož součástí jsou koncové interaktivní videoloterní terminály). Tyto hry by bez povolení herního zařízení, které realizaci herního procesu zabezpečuje a v jehož softwaru je příslušná hra zakomponována, nebylo možno provozovat.

[26] Ustanovení § 1 písm. g) zákona o místních poplatcích zpoplatňuje výherní hrací přístroj a jiné technické herní zařízení. Dle § 17 zákona o loteriích se výherním hracím přístrojem rozumí kompaktní, funkčně nedělitelné a programově řízené technické zařízení s ovládáním určeným pouze pro jednoho hráče. Jiné technické herní zařízení již v zákoně definováno není, nicméně z logického a systematického hlediska lze mít za to, že se jedná o zařízení odlišné od výherního hracího přístroje, avšak sloužící témuž účelu. Znamená to tedy, že bude mít podobné, nikoli stejné vlastnosti. Koncový interaktivní videoloterní terminál není sám o sobě kompaktní, avšak v důsledku napojení na centrální řídicí jednotku (popř. další dílčí komponenty systému) je schopen realizovat celý herní proces ve smyslu § 1 odst. 1 zákona o loteriích.

[27] V daném případě je tedy nutno považovat za „jiné technické herní zařízení“ takové zařízení, které je odlišné od výherního hracího přístroje podle § 17 zákona o loteriích, slouží k realizaci loterie nebo jiné podobné hry, a z pohledu funkční nedělitelnosti je schopno v důsledku napojení na centrální řídicí jednotku realizovat celý herní proces podle § 1 odst. 1 zákona o loteriích. Tento závěr je v souladu i s listinami předloženými žalobcem při jednání. Soud nepochybně, že interaktivní videoloterní terminál coby součást centrálního loterního systému má jinou technologickou povahu než výherní hrací přístroj. To však nebrání tomu, aby podléhal předmětnému místnímu poplatku.

[28] V nyní posuzovaných věcech lze odkázat na nálezy Ústavního soudu ze dne 14. 6. 2011, sp. zn. Pl. ÚS 29/10, ve věci „Obecně závazná vyhláška města Chrastavy“, publ. pod č. 202/2011 Sb. (N 110/61 SbNU 625), v němž Ústavní soud dospěl v odst. 44. k závěru, „že charakter ILV (interaktivních videoloterijních systémů – pozn. zdejšího soudu) *neumožňuje jejich podřazení pod úzkou definici výherního hracího přístroje podle § 17 odst. 1 loterijního zákona, neboť videoloterijní terminály jakožto koncové herní stanice, které jsou součástí širšího a složitějšího systému, jehož jádro je umístěno centrálně, postrádají vlastnost kompaktnosti, kterou vyžaduje definice obsažená v § 17 odst. 1 loterijního zákona. Avšak nic nebrání tomu, aby byly podřazeny pod širší definici podle § 2 písm. e) loterijního zákona, neboť nepochybně se jedná o zařízení výherním hracím přístrojům podobná a sloužící témuž účelu*“. To plně odpovídá závěrům nejen správce poplatku a žalovaného, ale rovněž argumentaci prezentované v tomto rozsudku.

[29] Za těchto předpokladů lze za předmět místního poplatku, tedy za „jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí podle jiného právního předpisu“, považovat každý Ministerstvem financí povolený (schválený) koncový interaktivní videoloterní terminál, který je součástí centrálního loterního systému, přičemž v rámci napojení na jeho centrální jednotku je schopen realizovat celý herní proces.

[30] V této souvislosti nelze opomenout celkový smysl regulace loterií a jiných podobných her. Zákonodárce umožnil obcím, aby mohly ovlivňovat negativní externality vznikající na jejich území. Z tohoto hlediska je důležité, kde jsou umístěny jednotlivé koncové interaktivní videoloterní terminály. Hráče zajímá samotná hra, resp. výhra. Skutečnost, že k vygenerování

výhry či prohry dojde v samotném automatu či na jiném místě prostřednictvím ostatních složek centrálního loterního systému, již pro něj není žádným způsobem důležitá. Z hlediska poplatkové povinnosti ve vztahu k zákonu o místních poplatcích je nerozhodné, na jakém principu či prostřednictvím jakého mechanismu je povolena loterie či hra provozována.

[31] Z hlediska teleologického lze odkázat i na úmysl zákonodárce při schvalování novely zavádějící předmětný poplatek. K předmětným ustanovením zákona o místních poplatcích nebyla vypracována důvodová zpráva, nicméně ze stenozáznamu pořízeného dne 23. 4. 2010, ze třetího dne 18. schůze Senátu Parlamentu České republiky k senátnímu tisku č. 259 (sedmé funkční období 2008 – 2010, www.senat.cz), vyplývá, jakým způsobem senátor Jaroslav Kubera seznámil Senát se svým pozměňovacím návrhem k novele zákona o podpoře sportu, a jaké důvody k přijetí pozměňovacího návrhu vedly: „[...] K vlastnímu návrhu. Neříká nic jiného, než vyrovnává situaci na trhu hracích zařízení, kdy v současné době obce dostávají poplatek pouze z tzv. hracích automatů - řekněme jim jednoručí bandité, to jsou normální přístroje a proti nim stojí videoterminály, kde obce mají minimální vliv, nemohou to omezovat, protože licence dodává ministerstvo financí. Obce, které se pokoušely zabránit hazardu vyhláškami, zabránily normálním automatům a na videoterminály to nemělo vliv. Tento zákon dává videoterminály na stejnou úroveň, jako jsou klasické hrací automaty, a to tak, že dokonce předjímá i tzv. triplexy, které se chystají. To jsou další moderní přístroje, kdy se využije toho, že v zákonu to není řešeno, tak se vymyslí další nový přístroj, který není zákonem pokrytý. Na státní rozpočet to nemá žádný vliv, jen to o něco vylepší příjmy obcí a budou mít možnost podporovat neziskové organizace, případně mladé sportovce. [...]“

[32] Obdobně tento senátor předmětný pozměňovací návrh obhajoval v Poslanecké sněmovně Parlamentu České republiky, jak vyplývá ze stenoprotokolu ze 79. schůze Poslanecké sněmovny ze dne 18. 5. 2010, ke sněmovnímu tisku č. 756 (páté období, 2006 – 2010, www.psp.cz): „[...] Tento zákon nedělá nic jiného, než že sjednocuje poplatek u normálních hracích automatů s poplatkem u videoterminálů bez ohledu na to, že na videoterminály dává licenci Ministerstvo financí. Nic jiného v tom zákoně není. Peníze jdou přímo do obcí a jdou přímo do obcí, kde jsou také problémy s automaty a videoterminály. [...] Takže já vás prosím o podporu tohoto zákona, který nic neriskuje. Pokud někdo má nějaké právní rozbor, my jsme tam ošetřili i všechny další triplexy, kvartlexy a další automaty, které v budoucnu přijdou, o kterých teď ještě ani nevíme, co technici vymyslí. Takže ony všechny jsou tam pokryté a není to nic jiného, než jestli se platí 5 tisíc u automatu normálního, tak se bude platit 5 tisíc u videoterminálu. Nic jiného tento zákon neobsahuje. [...]“

[33] Vzhledem k tomu, že zákon o loteriích je více než dvacet let starý právní předpis, který byl do doby přijetí předmětné novely (zákon č. 183/2010 Sb.) pouze jednou zásadně novelizován, je zřejmé, že tento právní předpis již dostatečně nereflektoval vývoj na loterním trhu, zejména pokud jde o nové druhy loterií a jiných podobných her i nové herní technologie (např. dálkové hraní atd.). Uvedená situace činila značné aplikační problémy jak provozovatelům, tak státní správě a obcím. Z výše citovaného odůvodnění senátora Kubery jednoznačně vyplývá úmysl zákonodárce alespoň částečně reagovat na aktuální situaci a sjednotit praxi u výherních hracích přístrojů a u jiných obdobných zařízení tak, aby nedocházelo technologickým vývojem k obcházení zákona, a tedy aby se za každý „videoterminál“ platilo stejně jako za každý „automat“.

[34] V daném případě žalobce provozoval povolenou loterii nebo jinou podobnou hru prostřednictvím „jiného technického herního zařízení“ a toto „jiné technické herní zařízení“ bylo povolené Ministerstvem financí podle jiného právního předpisu (zákona o loteriích). V případě žalobce tak byly splněny všechny zákonné podmínky pro to, aby bylo možno každý jeho povolený koncový interaktivní videoloterní terminál centrálního loterního systému subsumovat pod zákonnou povinnost platit místní poplatek podle ustanovení § 1 písm. g) a § 10a zákona o místních poplatcích.

[35] Žalobce dále zpochybňoval závěry uvedené v metodickém sdělení Ministerstva financí ČR ze dne 6. 8. 2010. Zde je však nutno uvést, že z rozhodnutí žalovaného, ani z platebních výměrů není patrné, že by správní orgány z tohoto sdělení vycházely. Je tak nadbytečné činit z jeho obsahu předmět sporu, když současně by soud ani nebyl vázán případným právním posouzením učiněným v takovém metodickém sdělení ministerstva financí, neboť podstatný je právě výklad provedený soudem. Ostatně výklad obsahu pojmu „jiné technické herní zařízení“ je předmětem tohoto rozsudku jako celku. V souvislosti s tímto sdělením pak žalobce učinil spornou též otázku, zda místnímu poplatku podléhají již jiná technická herní zařízení povolená nebo zda tato musí být fakticky provozována. Byť v daném případě je i tato okolnost bezvýznamná (žalobce sám konstatoval, že správce vyměřil poplatek jen za provozovaná zařízení), soud se pro úplnost vyjádří i k této problematice.

[36] Z ustanovení § 1 písm. g) a § 10a odst. 1, 3 zákona o místních poplatcích vyplývá, že poplatku za provozovaný výherní hrací přístroj nebo jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí podléhá *každý povolený* výherní hrací přístroj nebo jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí a zároveň že sazba poplatku za *každý* výherní hrací přístroj nebo jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí na tři měsíce činí od 1 000 Kč do 5 000 Kč. Samo gramatické znění uvedených ustanovení ukazuje, že sazba poplatku nezávisí na faktickém provozu výherního hracího přístroje nebo jiného technického herního zařízení. Jedná se tedy o poplatek paušální, který se hradí za určité časové období. K tomuto závěru ostatně dospěl již Ústavní soud v publikovaném usnesení ze dne 7. 9. 1999, sp. zn. I. ÚS 249/99 (U 55/15 SbNU 309), v němž se zabýval podmínkou *provozování* výherního hracího přístroje u poplatku za provozovaný výherní hrací přístroj, a to ve vztahu k dřívějšímu, avšak analogickému znění zákona o místních poplatcích. Vzhledem k obdobnému charakteru řešené právní otázky lze z tohoto usnesení vycházet i v nyní souzené věci.

[37] Jak plyne z § 14 zákona o místních poplatcích, patří zavedení a případná modifikace jednotlivých druhů místních poplatků v území obce do její samostatné působnosti. Obec v první fázi rozhodne o zavedení daného místního poplatku, následně pak stanoví specifické podmínky jeho výběru (typicky určením sazby poplatku v rámci zákonného rozmezí). Postupuje při tom přísně v mezích zákona, za dodržení principu zákazu diskriminace tak může stanovit poplatek i v menším rozsahu, než je zákonem stanovený maximální rozsah (obec by např. mohla stanovit, že poplatek ze vstupného dle § 6 zákona o místních poplatcích bude vybírán pouze ze vstupného na prodejní nebo reklamní akce, nikoliv však již ze vstupného na akce kulturní a sportovní). Teoreticky by tedy příslušná obec mohla na svém území zavést a vybírat předmětný místní poplatek dle § 10a zákona o místních poplatcích pouze z fakticky provozovaných výherních hracích přístrojů a jiných technických herních zařízení. Tak tomu však v daném případě nebylo. Dle čl. 2 vyhlášky č. 9/2010 podléhal

místnímu poplatku stejně jako dle zákona o místních poplatcích *každý povolený* výherní hrací přístroj nebo jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí. Podle jejího čl. 6 poplatková povinnost vznikala *ode dne vydání povolení* k provozování jiného technického herního zařízení povoleného Ministerstvem financí, a zanikala dnem trvalého ukončení provozu tohoto zařízení. Okamžik trvalého ukončení provozu herního zařízení je přitom nutno logicky chápat v objektivním smyslu, tedy jako den, kdy zaniklo povolení k jeho provozování. Tvůrce dotčeného právního předpisu nedostatečným rozlišováním mezi pojmy provozování a povolení jiného technického herního zařízení tak sice vnesl do vyhlášky prvek určité legislativně nevhodné nepřesnosti, nikoliv však v míře, která by měla vliv na její srozumitelnost a předvídatelnost.

[38] Lze uzavřít, že správní orgány při vyměřování předmětného místního poplatku postupovaly obecně v souladu s právními předpisy, a jestliže byl takový postup rovněž v souladu s uvedenými pokyny Ministerstva financí, tím pak lépe pro právní jistotu žalobce. Stanovilo-li Statutární město Brno vznik poplatkové povinnosti na den vydání povolení k provozování zařízení, je to přípustné a povinnost poplatníků byla stanovena v mezích zákonného zmocnění (tedy vyhláška č. 9/2010 Statutárního města Brna je v souladu se zákonem o místních poplatcích).

[39] Nelze rovněž přisvědčit námitce žalobce, že jeden správní úkon (vydání povolení Ministerstvem financí) byl zatížen dvojí odvodovou povinností. Poplatek lze chápat jako zákonem stanovené nenávratné peněžité plnění, vybírané státem nebo jinými veřejnoprávními korporacemi při nastoupení zákonem konkrétně určené právní skutečnosti jako vyrovnání za individuální výhodu. Vyznačuje se účelovostí a ekvivalentností. Primárním smyslem poplatků totiž není naplnění veřejného rozpočtu, nýbrž nastolení jakési (byť i zcela abstraktně pojaté) reciprocity mezi poplatkem a činností orgánů veřejné správy (princip ekvivalence). Režim místních poplatků se řídí primárně zákonem o místních poplatcích. Místní poplatky plynou do veřejného rozpočtu obce a většinou je za ně poskytnut ekvivalent (protiplnění) ze strany obce. U poplatku za provozovaný výherní hrací přístroj nebo jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí podle jiného právního předpisu lze toto protiplnění spatřovat v tom, že obec do jisté míry toleruje na svém území zařízení sloužící k provozování loterií nebo jiných podobných her, které mohou negativně ovlivnit individuální osudy jednotlivců, jejich blízkých a ve svém důsledku i širšího okolí [k negativnímu vlivu loterií a jiných podobných her viz blíže nálezný Ústavního soudu ze dne 7. 9. 2011, sp. zn. Pl. ÚS 56/10, publ. pod č. 293/2011 Sb. (N 151/62 SbNU 315), ve věci „Obecně závazná vyhláška města Františkovy Lázní“]. Výše tohoto místního poplatku je pak stanovena pevnou částkou za určité období. Na druhou stranu u správního poplatku dle zákona č. 634/2004 Sb., o správních poplatcích, ve znění účinném do 31. 12. 2011, lze v dané věci [viz položka 21 písm. b) Sazebníku správních poplatků] protiplnění spatřovat ve vydání povolení správním orgánem k provozování loterie a jiné podobné hry podle § 50 odst. 3 zákona o loteriích, což je nutný předpoklad pro provozování loterie či jiné podobné hry. Jeho výše je naopak stanovena procentuální částkou ze zisku dosaženého provozem herního zařízení.

[40] Předmět zpoplatnění z hlediska jeho účelu je tak odlišný. Zatímco v případě místního poplatku je předmětem poplatku v podstatě umístění (či tolerance, souhlas s umístěním) herního zařízení na území dané obce, v případě poplatku správního je jeho předmětem samotné vydání povolení k provozování dané loterie či jiné podobné hry. Byť je tedy i pro

výběr místního poplatku jednou z podmínek vydání předmětného povolení Ministerstva financí, o „dvoji zdanění“ se jedná pouze zdánlivě. Ostatně optikou žalobce by bylo znemožněno např. „trojí zdanění“ dováženého zboží, které podléhá clu, dani spotřební a dani z přidané hodnoty. Na druhou stranu soud nepopírá, že za určitých specifických okolností by i souběh zpoplatnění (zdanění) jednotlivých skutečností souvisejících s provozováním herních zařízení teoreticky mohl vykazovat rysy protiústavnosti, to však pouze v případě, pokud by celkový dopad takového zpoplatnění na provozovatele těchto zařízení měl rdousící efekt (byl by extrémně disproporcionální) či by porušil princip akcesorické i neakcesorické rovnosti [srov. např. nález Ústavního soudu, sp. zn. Pl.ÚS 29/08, publ. pod č. 181/2009 Sb. (N 89/53 SbNU 125), ve věci „Ústavnost daně z převodu nemovitostí“]. Takové skutečnosti však žalobce netvrdil.

[41] Pojem „jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí podle jiného právního předpisu“ je obecný a zákon o loteriích či zákon o místních poplatcích jej nikde nedefinuje. Nicméně jak bylo uvedeno výše, lze pomocí interpretace dojít k závěru, že konkrétní zařízení musí mít určité vlastnosti, aby pod tento pojem spadalo. Jak již bylo zmíněno, zákonodárce úmyslně zvolil takový obecný pojem, pod který bude možné v budoucnu podřadit i nově vzniklá zařízení sloužící ke stejnému účelu jako „klasické“ výherní hrací přístroje. Zařízení žalobce (interaktivní videoloterní terminál) tyto vlastnosti splňovala, a byla proto správně zpoplatněna. Jiným výkladem nebylo možné dospět k závěru, že zařízení žalobce poplatku nepodléhá, a tedy ani nebyl v dané věci prostor postupovat v pochybnostech ve prospěch žalobce (*in dubio pro libertate*). Správce poplatku nebyl povinen v odůvodnění rozhodnutí tuto zásadu nějak podrobně rozebírat a žalovaný se s námitkou řádně vypořádal obdobně jako zdejší soud.

[42] *Obiter dictum* soud připomíná legislativní vývoj v dané problematice. Zákon č. 300/2011 Sb., kterým se mění zákon č. 202/1990 Sb., o loteriích a jiných podobných hrách, ve znění pozdějších předpisů, a další související zákony, přinesl mj. novelu zákona o loteriích a zákona o místních poplatcích. Cílem uvedené novely bylo postavit najisto úpravu týkající se provozování loterií a jiných podobných her prostřednictvím centrálního loterního systému s koncovými interaktivními videoloterními terminály. Tato novela přinesla mj. legislativní vymezení centrálního loterního systému (jak jej výše obdobně vymezil soud podle dosud platné právní úpravy), prostřednictvím kterého lze provozovat sázkové hry. Nově tak bylo v ustanovení § 2 písm. l) zákona o loteriích stanoveno, že funkčně nedělitelným technickým zařízením centrálního loterního systému je „elektronický systém tvořený centrální řídicí jednotkou, místními kontrolními jednotkami a neomezeným počtem připojených koncových interaktivních videoloterních terminálů (dále jen „interaktivní videoloterní terminál“). Centrální řídicí jednotka řídí veškeré herní procesy, losuje výsledky na základě uplatnění náhody, rozhoduje o všech výhrách a výhry okamžitě zobrazuje na interaktivním videoloterním terminálu, provádí správu vkladů vložených sázejícími a provádí veškerou administraci spojenou s průběhem hry. Centrální řídicí jednotka se musí vždy nacházet na státním území České republiky. Interaktivní videoloterní terminál je obsluhován přímo sázejícím a slouží pouze jako zobrazovací jednotka centrálního loterního systému.“ Novela rovněž upravila znění zákona o místních poplatcích tak, že z § 1 písm. g) a § 10a jednoznačně vyplývalo, že poplatku podléhá každý povolený koncový interaktivní videoloterní terminál. Tím byl nepřímě potvrzen záměr zákonodárce zpoplatnit takový systém provozování loterií

a jiných podobných her v souvislosti s přijetím zákona č. 183/2010 Sb., kterým byly do zákona o místních poplatcích vloženy pasáže týkající se „jiných technických herních zařízení“. Přijetím zákona č. 300/2011 Sb. tak byly potvrzeny i argumentační závěry správce poplatku a žalovaného.

[43] Další novela byla provedena zákonem č. 458/2011 Sb., o změně zákonů související se zřízením jednoho inkasního místa a dalších změnách daňových a pojistných zákonů. Tento zákon přinesl změnu systematiky, zrušil místní poplatky za provozovaný výherní hrací přístroj, koncový interaktivní videoloterní terminál a herní místo lokálního herního systému, a nahradil je odvody z loterií a jiných podobných her. Přesto i po této novele výpočet dílčího základu odvodu z výherních hracích přístrojů a jiných technických herních zařízení (§ 41b odst. 3, 4 zákona o loteriích) vychází z filozofie povoleného koncového interaktivního videoloterního terminálu coby jednotlivého herního místa, přičemž pro pevnou část dílčího základu odvodu z výherních hracích přístrojů a jiných technických herních zařízení je rozhodný počet dnů, ve kterých byl každý z těchto přístrojů a zařízení povolen a nikoli provozován.

VII. Závěr a náklady řízení

[44] Soud shledal z výše uvedených důvodů žalobu za důvodnou, když rozhodnutí žalovaného bylo vydáno v řízení, v němž došlo k podstatnému porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, které mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé (§ 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s.), a proto napadené rozhodnutí zrušil dle § 78 odst. 1 s. ř. s. pro vady řízení a věc žalovanému vrátil k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s. ř. s.). Právním názorem vysloveným soudem v tomto rozsudku je žalovaný v dalším řízení vázán (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).

[45] O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl.

[46] Žalobce dosáhl v řízení plného úspěchu (žalobě bylo vyhověno), a má proto právo na náhradu nákladů řízení vůči žalovanému. Náhrada nákladů řízení v této věci sestává z odměny a náhrady hotových výdajů právního zástupce žalobce, hotových výdajů místopředsedy představenstva žalobce (cestovné), a zaplaceného soudního poplatku (§ 57 odst. 1 s. ř. s.). Odměna žalobcova advokáta a náhrada jeho hotových výdajů byla stanovena ve smyslu § 35 odst. 2 s. ř. s. dle vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb, ve znění pozdějších předpisů (advokátní tarif, dále jen „AT“). V tomto případě za dva úkony právní služby (1.převzetí a příprava zastoupení a 2.sepis podání-repliky) tedy 2 x po 2 100 Kč a za dva režijní paušály 2 x po 300 Kč [§ 7, § 9 odst. 3 písm. f), § 11 odst. 1 písm. a), d), § 13 odst. 3 citovaného znění vyhlášky], a dle AT ve znění vyhlášky č. 486/2012 Sb. (účinnost od 1. 1. 2013) za jeden úkon právní služby (účast na jednání před soudem) 1x 3 100 Kč a jeden režijní paušál 1 x 300 Kč [§ 7, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. g), § 13 odst. 3 citovaného znění vyhlášky], celkem tak na odměně a náhradě hotových

výdajů práv. zástupce žalobce částka 8 200 Kč, která se zvyšuje o příslušnou sazbu daně z přidané hodnoty (21%), tj. o částku 1722,- Kč, neboť zást. žalobce prokázal že je plátcem DPH (§ 57 odst. 2 s. ř. s.). Žalobci rovněž přísluší náhrada cestovného k jednání u zdejšího soudu dne 5. 3. 2013 - právní zástupkyně žalobce ve výši 420 Kč dle předložených cestovních dokladů za cestu autobusem Praha - Brno - Praha a místopředsedy představenstva pana Petra Mikošky za cestu Uh. Hradiště – Brno – Uh. Hradiště osobním vozidlem SPZ 4Z6 2547, zn. BMW X3, ve výši 1 072 Kč dle předloženého technického průkazu vozidla, vyúčtování cesty a zák. č. 119/1992 Sb., o cestovních náhradách, ve znění pozdějších předpisů a vyhlášky č. 472/2012 Sb., o změně sazby základní náhrady za používání silničních motorových vozidel a stravného a o stanovení průměrné ceny pohonných hmot pro účely poskytování cestovních náhrad. Způsob výpočtu cestovného statutárního zástupce žalobce byl následující - náklady na pohonné hmoty-nafta: počet ujetých kilometrů/100*spotřeba*cena 1 litru motorové nafty [§ 4 písm. c) vyhlášky č. 472/2012 Sb.], amortizace (náhrada): počet ujetých kilometrů*sazba náhrady za 1 km jízdy [§ 1 písm. b) vyhlášky č. 472/2012 Sb.] a daň z přidané hodnoty. V daném případě tedy náklady na PH ve výši 321 Kč $[(157/100)*5,6*36,50]$, amortizace (náhrada) ve výši 565 Kč $(157*3,60)$ a DPH ve výši 186 Kč. Žalobci dále přísluší náhrada za zaplacený soudní poplatek ve výši 2 000 Kč (dle zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, ve znění účinném v době podání žaloby). Celkem tedy byla žalobci přiznána náhrada nákladů řízení ve výši 13 414 Kč, k jejíž úhradě zavázal soud žalovaného a k zaplacení mu určil přiměřenou lhůtu.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 5. března 2013

JUDr. Zuzana Bystřická, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Dana Janků